

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci **žalobce: P. G.**, nar. X, evidenční číslo X, státní příslušnost X, t.č. na adrese X, zast. JUDr. Rudolfem Coganem, advokátem se sídlem Pražská 617, 509 01 Nová Paka, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2015, č. j. OAM-179/ZA-ZA13-HA08-R2-2013, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž

namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Uvedl, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť nebyly náležitě zohledněny veškeré namítané skutečnosti. V důvodech skutkových odkázal na své výpovědi v řízení o jeho žádosti a obsah správního spisu. Současně požádal o ustanovení zástupce, který by jeho žalobu náležitě doplnil. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vadné, navrhl, aby jej soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby, učiněném prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce žalobce uvedl, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině a pro zastávání politických názorů ve státě své státní příslušnosti. Uvedl, že od roku 2010 byl členem mládežnické organizace Sad Army, byl jedním z jejich 15 vůdců. Organizace se podílí na prospěšných projektech jako darování krve, sázení stromů, účastní se veřejného života ve městě, podporuje různé kandidáty při volbách. V roce 2012 přestal tehdejší starosta města X podporovat hnutí Sad Army z žalobci neznámých důvodů. Žalobce se domnívá, že uvedený starosta je zodpovědný za zmizení a zřejmě smrt žalobcova bratrance, J. S., člena jmenované organizace (v únoru 2013). Cílem starosty, jehož otec byl dříve policistou ve městě Muntinlupa, bylo dle žalobce členy Sad Army před volbami vystrašit a snížit jejich politickou aktivitu směřující proti němu. Týden po smrti jeho bratrance žalobci volal další z vůdců jejich skupiny, že kolem něho krouží skupina motorkářů se zalepenými poznávacími značkami, ale poté, kdy na místo přijela žalobcem přivolaná sanitka, odjeli. Po tomto druhém ataku žalobce dne 16. 3. 2013 odletěl do ČR. Uvedl, že v květnu 2013 Sad Army účastí ve volební kampani významně přispěla ke starostově porážce, ten ale i nadále pokračuje v politickém boji za použití zastrašování a likvidace svých odpůrců. Doplnil, že v říjnu 2014 byl zastřelen další vedoucí skupiny ze Sad Army D. M.. V současnosti žalobce skládá hudbu a texty, jež jsou používány v politických kampaních. Konstatoval, že příští volby se konají v květnu 2016 a bývalý starosta je nyní stíhán veřejným žalobcem pro korupci. Žalobce se přesto kvůli osobě bývalého starosty obává návratu na Filipíny, protože by mohl být zabit, neboť jsou velmi populární, sám skládá hudbu, organizuje schůze a lidé mu důvěřují. Setrval na zrušení napadeného rozhodnutí. V doplnění žaloby označil seznam důkazů (stanovy Sad Army, policejní záznamy ke zmizení bratrance a zastřelení D. M, prohlášení vedoucích Sad Army, článek z novin Manila bulletin...), žádné však nepřiložil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, napadené rozhodnutí považuje za zákonné, vydané v souladu s právními předpisy a zohledňující dostatečně zjištěný skutkový stav. Uvedl, že žalobcem napadené rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, je již druhým v pořadí (viz níže). V tomto rozhodnutí ze dne 15. 4. 2015 se žalovaný zabýval věcným posouzením důvodů žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu a za účelem spolehlivého zjištění stavu věci si opařil podkladové materiály vztahující se k žalobcem uváděným skutečnostem, vyhodnotil i žalobcem doložené fotografie. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný nepominul tvrzení o žalobcově politické angažovanosti v zemi původu v organizaci Sad Army a o okolnostech, jež ho přiměly vlast opustit. Po jejich vyhodnocení na pozadí informací o zemi původu uzavřel, že žalobcem uváděné obavy z osoby bývalého starosty nelze označit jako azylově relevantní. Žalovaný zopakoval, že žalobce sám problémy v zemi původu neměl, osobně nebyl napaden,

nebylo mu vyhrožováno. Na policii se ani v jednom z uváděných případů neobrátil (viz níže). Z obsahu podkladových informací nelze dle žalovaného objektivně dovodit důvodnost předpokladu o možném budoucím ohrožení žalobce v případě jeho návratu na Filipíny, ať již azylově relevantním pronásledováním, nebo skutečným nebezpečím vážné újmy, a to pro absenci předpokladu, že by obdobným jednáním mohl být v budoucnu ohrožen i žalobce z titulu jeho pozice a aktivit v Sad Army, či že by mu pro jeho angažovanost v Sad Army byl odepřen přístup k ochraně ze strany státních orgánů, pokud by se na ně v případě potřeby obrátil – takovou potřebu však za svou osobu v průběhu správního řízení nedeklaroval. Žalovaný, ač nehodlá zpochybňovat žalobcovo působení v rámci Sad Army, má za to, že jím popsane události nemohou být zdrojem takových obav z ohrožení, jimiž zákon o azylu podmiňuje udělení mezinárodní ochrany. Chybí logicky přijatelná argumentace dokládající opodstatněnost tvrzení o souvislosti obav z ohrožení osobou bývalého starosty a žalobcem uváděnými negativními událostmi týkajícími se jiných osob, byť z okruhu členů téhož hnutí či jejich blízkých. Nadto zdůraznil, že ač žalobce odjel na doporučení příbuzných, nikdo z jeho rodiny napaden nebyl. Rovněž ani žalobce nebyl vystaven napadení či vyhrožování. Ač se jiní členové jeho rodiny (rodiče a tři bratři) přestěhovali do jiné provincie, žalobce možnost vnitřního přesídlení pro případ potřeby bez přijatelného zdůvodnění předem zavrhl jako nevyhovující, neboť by dle jeho slov nebyl problém jej nalézt. Ze Zprávy o dodržování lidských práv za rok 2013 Ministerstva zahraničí USA, je zřejmé, že státní příslušníci Filipín mají Ústavou zaručenou svobodu pohybu v rámci země, cestování do zahraničí, emigraci i repatriaci. Vláda tato práva v praxi obecně dodržovala a spolupracovala s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a dalšími humanitárními organizacemi při poskytování ochrany a pomoci mj. i vnitřně vysídleným osobám. Konečně žalobce v žalobě uvádí, že bývalý starosta, jehož negativního působení se obává, je na Filipínách v současnosti stíhán pro korupci, což nesvědčí o tom, že by státní moc tolerovala protiprávní jednání, byť by z něj byly podezřelé osoby v minulosti politicky vlivné a činné. K přesvědčivosti tvrzení o vlivu bývalého starosty nesvědčí ani ztráta jeho postu po porážce v květnu 2013. Sdělení, že starosta za doby svého působení ve funkci v roce 2012 přestal podporovat hnutí Sad Army z žalobci neznámých důvodů, nemůže ještě založit důvodnost žalobcem vyslovených podezření. Podle žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

V replice na vyjádření žalovaného zástupce žalobce odkazem na webové stránky uvedl, že tam označený článek hovoří o vyšetřování korupce starosty města Muntinlupa, kde žalobce žil, pana Aldrina San Pedra. Žalobce se domnívá, že starosta bude násilně reagovat vůči těm, kdo zapříčinili jeho stíhání, přičemž žalobce byl jedním z prvních, kdo veřejně na jeho nekalé praktiky upozornil.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě rozhodl při jednání za přítomnosti tlumočnice jazyka filipínského.

V přezkumném řízení soud ověřil ze správního spisu následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 6. 2013 žalobce uvedl, že má filipínskou národnost, je katolického náboženského vyznání, není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Nebyl členem žádné politické strany ani organizace, byl vedoucím mládežnické organizace Sad Army, která pomáhala problémové mládeži. Je svobodný, bezdětný. V zemi původu žijí jeho rodiče a tři bratři. Sestra pobývá v ČR. Z vlasti odcestoval 15. 3. 2013, protože spolu s dalšími vedoucími Sad Army usilovali o výměnu starosty a jeho kolegové byli za tuto činnost pronásledováni. Odcestoval bez potíží na platný cestovní pas a turistické vízum (s jeho vydáním neměl žádné potíže). Domů se vrátit nechce, protože se tam bojí, obává se pronásledování z důvodu svých politických aktivit. V ČR by chtěl zůstat, rád by žil u své sestry a jejího muže, chtěl by se naučit český jazyk a pracovat zde. Při pohovoru dne 27. 6. 2013 popsal svůj život ve vlasti, narodil se a žil ve městě Muntinlupa. Uvedl, že od roku 2001 zpíval a psal písničky pro různé politické osobnosti během jejich volebních kampaní, za což byl placen. Zopakoval, že byl vůdčí osobou mládežnické organizace Sad Army ve městě Muntinlupa. Psal a zpíval písničky proti minulému starostovi A. S. P., který byl zkorumpovaný a nedělal nic pro běžné občany, starostou byl 12 let. Uvedl, že čtyři matky jeho spolupracovníků byly napadeny a zraněny záhadným způsobem. Žalobce jim zachránil život tím, že včas zavolal sanitu. Na policii uvedený incident nehlásil, protože podle žalobce je policie na straně bývalého starosty. Dále uvedl, že dne 26. 1. 2013 zmizel jeho bratranec J. S., který měl mít v uvedený den schůzku se třemi vůdci vesnic ohledně podpory kandidáta ve volbách. Žalobce se domnívá, že za jeho zmizení může bývalý starosta. Ani toto zmizení neohlásil na policii, neví, zda tak učinil někdo jiný z rodiny. Samotný žalobce ani nikdo z jeho rodiny nebyl nikdy napaden ani mu nebo jim nebylo vyhrožováno. Příbuzní mu doporučili, aby odjel, jinak se mu může něco stát. Rodiče a jeho bratři se přestěhovali v rámci Filipín, žalobce nikoli, nechtěl jim činit potíže a obával se, že by ho našli. Ke své sestře uvedl, že na Filipínách se seznámila se svým manželem, žije s ním v ČR. Žalobce by u ní chtěl bydlet, naučit se česky, žít a pracovat zde. Jiné důvody k odchodu z vlasti či podání žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl. Svůj zdravotní stav označil za dobrý.

Prvním rozhodnutím žalovaného (č. j. OAM-179/ZA-ZA13-ZA08-2013 ze dne 11. 7. 2013) byla žádost žalobce zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu ve znění účinném v době rozhodnutí (tj., *jestliže žadatel neuvede skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a) zákona o azylu*). Krajský soud v Brně rozsudkem č.j. 41 Az 19/2013-28 ze dne 8. 1. 2014 žalobcovu žalobu zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud (dále také jen „NSS“) rozsudkem č.j. 3 Az 25/2014-51 ze dne 18. 6. 2014 zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně včetně rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. NSS poukázal na nutnost zabývat se důvodností žalobcem tvrzených obav z pronásledování soukromou osobou (bývalým starostou) pro žalobcovo působení v pozici vůdčího člena Sad Army a rovněž dostupností státem poskytované ochrany v žalobcem popsané situaci. Zavázal správní orgán posoudit tyto skutečnosti v novém meritorním rozhodnutí.

Žalovaný, za účelem meritorního posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, shromáždil informace ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Filipínách, které jsou součástí správního spisu a jsou citovány na straně 3 žalobou napadeného rozhodnutí. V souladu s ust. § 36 odst. 3

správního řádu bylo žalobci dne 26. 2. 2015 umožněno se s uvedeným podklady seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout doplnění. Současně byl žalobce žalovaným dotazován, zda se jeho situace od posledního pohovoru (27. 6. 2013) nějak změnila. Žalobce zopakoval, že pracoval v mládežnické organizaci, věnoval se také hudbě. Nyní, již rok a půl nemůže skládat hudbu ani zpívat, protože se na tuto činnost nemůže soustředit. Pomohla mu však jeho sestra, která mu sehnala mikrofon a žalobce si začíná v bytě budovat nahrávací studio. Po poradě se svou právní zástupkyní doplnil informaci, že v říjnu 2013 byl zastřelen jeho blízký člověk z bratrství D. M.. Z uvedeného dovozuje i nebezpečí pro svou osobu. Doložil fotografie, na jedné je zmíněný D. M., další zobrazují, jak organizace Sad Army podporuje starostu při volbách.

Při jednání soudu zástupci účastníků setrvali na svých návrzích a odkázali na svá písemná podání. K dotazu soudu zástupce žalobce uvedl, že žalobce nemá k dispozici důkazy, které jsou citovány v doplnění žaloby ze dne 27. 8. 2015. Žalobce potvrdil, že poté, co byli čtyři matky jeho kamarádů obklopeny motorkáři, zavolal jim sanitku. Policii nevolal. Po této události se sám obával o svou bezpečnost. Nemohl se přestěhovat, jako to udělala jeho rodina, obával se, že ho někdo sleduje. Jeho rodina se přestěhovala na ostrov Samar, ale v roce 2014 tam byl tajfun, všichni se museli přestěhovat na jiné místo a obávají se o svou bezpečnost. Rodina mu doporučila, aby jel na dovolenou do ČR, ale protože se stále obával, rozhodl se, že v ČR zůstane. K dotazu soudu, čeho se žalobce obává, uvedl, že bývalého starosty A. S. P., který opět kandiduje na starostu ve volbách, které se mají konat v květnu letošního roku. Zde v ČR má klid. V případě návratu do vlasti se obává, že bude sledovat osud D. M.. Žalobce lituje, že vstoupil do politiky, neboť ztratil šanci na svou kariéru a rodina má kvůli němu starosti. K dotazu soudu, zda jeho rodina má nyní v zemi původu nějaké potíže, uvedl, že v roce 2015 se rodina přestěhovala do města Quezon City a mají tam klid. K dotazu zástupkyně žalovaného, proč žalobce nemá důvěru ke státním orgánům své země původu a zda má osobní zkušenost, že by mu nepomohly, žalobce zmínil jednu příhodu z mládí, kdy byli s kamarády v 11 hodin večer venku a policie po nich chtěla doklady. Obvinila je, že u sebe mají drogy, ač to nebyla pravda. Rodičům pak policie na stanici řekla, že mladíci nebudou stíháni, ale, že je třeba zaplatit pokutu. Nedůvěřuje policii, protože je ovlivněna drogovým syndikátem. Osobní zkušenost s tím, že by se obrátil na policii a tato mu nepomohla, nemá.

Soud k důkazu konstatoval článek, na jehož webové stránky v replice odkázal zástupce žalobce a stručně popsal jeho obsah, který potvrzuje to, že bývalý starosta Aldrin San Pedro je na Filipínách stíhán za korupci.

Zástupce žalobce setrval na zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, náklady řízení nežádal, pověřená zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby, náklady řízení nežádala.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z obsahu předloženého správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí Nejvyšším správním soudem zrušeno, posuzoval případ žalobce meritorně na základě jeho výpovědí učiněných v řízení o mezinárodní ochraně, na základě dostupných informací o zemi původu, které jsou součástí správního spisu a s nimiž se žalobce měl možnost seznámit, jakož i z nových sdělení žalobce ze dne 26. 2. 2015 a jím doložených fotografií. Žalobce uvedl obavu z návratu do vlasti z důvodu své angažovanosti v hnutí Sad Army, označil se za jednoho z vedoucích představitelů a obává se politického pronásledování z důvodu této činnosti. Žalovaný si obstaral informace o působení mládežnické organizace Sad Army (z informace MZ ČR, č.j. 128090/2014-LPTP ze dne 29. 1. 2015, viz strana 4 rozhodnutí), která je jakýmsi neformálním neregistrovaným uskupením, není širěji známa, jedná se bratrstvo sdružující mladé Filipínce, doprovodnými prvky jsou hudba-rap, politická angažovanost je možná spíše ad hoc než soustavně, je pravděpodobná v době před volbami. Podle zastupitelského úřadu nebyla potvrzena politická angažovanost uvedeného hnutí a jeho působení není přikládán vážnější význam. Po provedeném přezkumném řízení soud přisvědčuje učiněnému závěru žalovaného, že žalobce nijak neprokázal, že by zmizení jeho bratrance J. S. souviselo s činností Sad Army či že by bylo možné je přičítat bývalému starostovi, když žalobce sám vypověděl, že se on ani nikdo z rodiny na policii neobrátil. Obdobně tomu bylo i v případě napadení čtyř matek jeho spolupracovníků, které byly dle žalobce zraněny záhadným způsobem a jež žalobce dle vlastních slov zachránil včasným přivoláním pomoci (aniž by žalobce konkrétně uvedl, o jaká záhadná zranění se jednalo, když to byl právě on, kdo přivolal pomoc). Rovněž z informace o smrti jiného člena Sad Army, D. M. nelze bez dalšího dovozovat opodstatněnost obav pro žalobce, když o okolnostech jeho smrti neposkytl žádné bližší informace (v té době již byl v ČR) a jím předložené fotografie deklarují činnost žalobce v uvedeném hnutí (jím popisovanou účast na shromážděních na ulici uprostřed skupiny vrstevníků – v autě, na motorkách; žalobce na pódiu s mikrofonem nebo spolu s hudební skupinou), což žalovaný nezpochybnil. Žalobce tak své toliko domněnky o možných obavách z pronásledování nepodpořil žádnými hodnověrnými důkazy, a to ani v řízení před soudem (o důkazech označených v doplnění žaloby prohlásil, že je nemá). Z předložených fotografií nelze dovodit skutečnosti azylově relevantní. Podstatné pro posouzení důvodnosti žalobcových obav je, že tento neměl z důvodu své angažovanosti v organizaci Sad Army ve své vlasti žádné potíže, nebylo mu nikdy a nikým vyhrožováno, potíže neměli ani jeho rodinní příslušníci. Žalobce tak neprokázal tvrzenou obavu z pronásledování z důvodu své politické činnosti ani obavu z ohrožení ze strany bývalého starosty. Žalobcem doložený webový článek hovoří o tom, že bývalý starosta je na Filipínách stíhán za korupci, což naopak svědčí o tom, že vládní moc proti uvedeným praktikám účinně zasahuje. Dle názoru soudu však nelze z uvedeného dovodit, že by se bývalý starosta chtěl mstít právě žalobci, když ze správního spisu ani z výpovědí žalobce ve správním řízení nevyšlo najevo, že by snad žalobce „veřejně upozorňoval na nekalé praktiky“

bývalého starosty, jak zástupce žalobce tvrdí ve svém vyjádření ze dne 11. 11. 2015 s odkazem na uvedený článek. V řízení před soudem žalobce potvrdil, že nemá osobní zkušenost s tím, že by se obrátil na policii a tato mu nepomohla. Jím popsaná příhoda s policií z mládí a z toho plynoucí nedůvěra ke státním orgánům země původu nedokládá neúčinnost vnitrostátní ochrany. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (strany 5 – 6) obecně popsal společensko - politickou situaci na Filipínách, připouští existující problémy i rozdíly ve výkonu státní správy v hlavním městě a odlehlých a zaostalých provinciích na ostrovech (země se rozkládá na cca 7 tisících ostrovech) se závěrem, že žalobce neprokázal, že by mu byl odepřen přístup k ochraně ze strany státních orgánů. Rodina žalobce, která se několikrát stěhovala nyní nemá (a nikdy neměla) v zemi původu žádné potíže. Stejně tak žalobce může v případě návratu do vlasti využít možnosti vnitřního přesídlení a odstěhovat se za rodinou, kde má zázemí a nikdo ho tam nezná. Soud přisvědčuje učiněnému závěru žalovaného, že jediným důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha žalobce o legalizaci pobytu, chtěl by zde žít u své sestry, která mu poskytla na území ČR zázemí a pomoc. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že snaha o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69 či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). Soudu pak nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Vzhledem k výše uvedenému nelze dospět k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, nebylo rovněž prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu*

podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný s odkazem a citací ze zprávy MZV ČR ze dne 29. 1. 2015, č.j. 128091/2014-LPTP uvedl, že občané Filipín navracející se po dlouhodobém pobytu v zahraničí nejsou vystaveny znevýhodňování nebo diskriminaci z důvodu neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce neměl nikdy ve své vlasti, a to ani při zařizování dokladů k odjezdu ani při vlastním odletu z vlasti, žádné potíže se státními orgány a lze předpokládat, že tomu tak bude i při jeho návratu. Soud po zhodnocení výpovědí žalobce, hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 29. dubna 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně